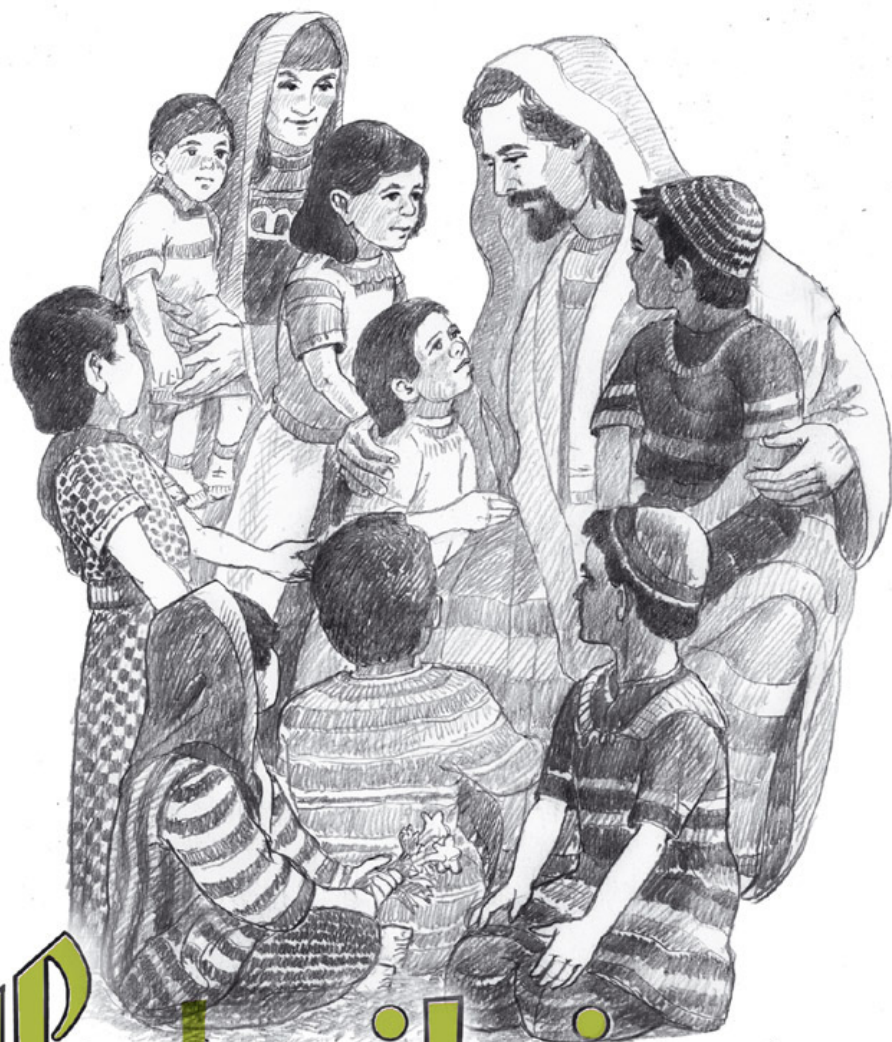

Puterilainen

N:o 1 2021 ❄ 1926 – 2021 ❄ 96.VUOSIKERTA

Jos te pysytte minun sanassani, niin te
totisesti olette minun opetuslapsiani;
ja te tulette tuntemaan totuuden,
ja totuus on tekemä teidät vapaiksi.

Joh. 8:31, 32

MARTTI LUTHER

Seurakunnan jäsenten oikeuksista opin arviointiin

Luther: ”Opintutkiminen ja arvioiminen kuuluu jokaiselle kristitylle, ja vieläpä niin, että se, joka vähänkään loukkaa tätä oikeutta, on kirottu. Sillä Kristus on itse säätänyt tämän oikeuden monissa vakuuttavissa kohdissa, Kuten esimerkiksi Matt. 7:15: ”Kavahtakaa vääriä profeettoja, jotka tulevat teidän luoksenne lammastenvaateissa.” Tämän kehotuksen hän epäilemättä lausuu kansalle opettajia vastaan, käskien heitä karttamaan näiden väärää oppia. Mutta kuinka he voivat karttaa sitä, jos he eivät tutki? Ja mitä hyötyä on tutkia, jos heillä ei ole oikeutta arvioida sitä. Hän ei ainoastaan anna heille oikeutta arvioida, vaan hän myös käänsä heidän arvioida. Tämä yksi kohta on kylliksi kaikkia paaveja, isä, kirkolliskokouksia ja kaikkia koulujen julistuksia vastaa, joissa oikeus arvioida ja tehdä päätöksiä on omistettu ainoastaan piispoille ja hengelliselle säädylle samalla kun se on jumalattomasti ja pyhää häpäisten riistetty kansalta, ts. kirkolta eli kuningattarelta, Sillä tässä on Kristus, joka sanoo: Kavahtakaa vääriä profeettoja.”

... Kun Kristus sanoo Joh. 10:”Minun lampaani kuulevat minun ääntäni”; ”mutta vierasta ne eivät seuraa, vaan pakenevat häntä, koska eivät tunne vierasten ääntä”, niin eikö hän täten tee lampaista tuomareita ja siirrä kuulijoille oikeuden tutkia?

... Siispä se, mitä Kristus käänsä (Matt. 24: 23-24 ja muualla) vääristä opettajista, Pietari ja Paavali vääristä apostoleista ja mestareista, ja Johannes henkien koettelemisesta, kaikki tähtää siihen, että kansalla on oikeus arvioida, koetella ja tuomita, ja tämä täydellä oikeudella.

Sillä aivan kuten jokainen uskoo oikein tai väärin omalla vastuullaan, niin on jokaisen myös kohtuullista huolehtia siitä, että hän uskoo oikein.

”Jos silloin joku sanoo teille: 'Katso, täällä on Kristus', tai: 'Tuolla', älkää uskoko. Sillä vääriä kristuksia ja vääriä profeettoja nousee, ja he tekevät suuria tunnustekoja ja ihmeitä, niin että eksyttävät, jos se olisi mahdollista, valitutkin.” (Matt. 24: 23-24)

Otteita: Kirkko ja Virka C F W Walther ss 360-361

N:o 1 2021

Kirkko ei saa kehittää uusia oppeja

Kristillinen kirkko on Vapahtajamme käskyn tähden (Matt. 28:18-20) velvollinen opettamaan kaikkea minkä hän on käskennyt pitää, eli pysymään koko Jumalan sanassa ottamatta siitä mitään pois tai siihen mitään lisäämättä (Ilm. 22:18-19). Kristus on myös sanonut: ”Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani, ja te tulette tuntemaan totuuden ja totuus on tekevä teidät vapaiksi”. (Joh. 8: 31,32). Sanassa pysymisellä on siis suuri merkitys kirkolle ja jokaisen kristityn henkilökohtaiselle uskonelämälle.

Raamatun vastaiset opetukset on kumottava ja sanottava vääriksi ja niistä on sieluja varoitettava.

Kirkko ei saa kehittää uusia oppeja. Se saa opettaa vain sitä, millä on selkeä perustansa Raamatussa. Omientuntojen sitominen muuhun kuin Raamatun sanaan opinasioissa on antikristillistä. Ilman oikeata opetusta ja harhan kumoamista ei voida sieluja ohjata myöskään kristilliseen parannukseen opin kysymyksissä.

(Matt. 28:18-20) ”Jeesus tuli heidän luokseen, puhui heille ja sanoi: ”Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettamalla heidät pitämään kaiken, minkä olen käskennyt teidän pitää. Katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti. Aamen.”

(Ilm. 22:18-19) ”Minä todistan jokaiselle, joka tämän kirjan profetian sanat kuulee: Jos joku panee niihin jotakin lisää, Jumala panee hänen päälleen ne vitsaukset, jotka ovat kirjoitetut tähän kirjaan. Jos joku taas ottaa pois jotakin tämän profetian kirjan sanoista, niin Jumala ottaa pois hänen osansa elämän kirjaan, pyhään kaupunkiin ja siihen, mitä tähän kirjaan on kirjoitettu.”

Kristuksen kuuliaisuus. M Särelä ss. 6-7

Luther ja evankeliumi luku 7

7. Evankeliumin hedelmällisyys

2405. Evankeliumi ei tarvitse pysyäkseen fyysistä tilaa tai kaupunkia. Se pysyy sydämissä, ja siellä sen täytyykin pysyä. W XXII,83.

2406. Evankeliumi on aivan tyhjiin ammentamaton oppi, jota emme kuule koskaan ilman erityistä hedelmää. W2 XIV,1062.

2407. Samoin kuin elävästä lähteestä on hauska havaittavissa, etteivät sen äärellä kukat, puut ja vilja tunne auringon paahdetta, niin myös missä evankeliumi kaikuu, siitä tulee aina monenlaisia hedelmiä ja hyviä tekoja. W2 VI, 1637.

2408. Evankeliumi on todella suuri valo, koska se opettaa sydämiämme ja valaisee ne. Se ei valaise samalla tavalla kuin aurinko ja järki valaisevat, joista kummassakaan ei ole lainkaan valoa ikuisesta vanhurskaudesta, iankaikkisesta elämästä eikä ikuisesta rauhasta. Mutta tämä suuri valo valaisee niin, että tiedän, että synty on tuomittu, kuolema surmattu, helvetti hävitetty, perkele voitettu ja vangittu ja ihminen vapautettu tämän Lapsen ja Pojan toimesta kaikkien näiden vihollisten hirmuvallasta. Sitä voidaan hyvinkin sanoa suureksi

valoksi, joka opettaa meille, miten synty, kuolema ja helvetti voitetaan, joka opettaa meille iankaikkisesta vanhurskaudesta, rauhasta ja elämästä ja mitä hyviä tekoja tämä meille syntynyt lapsi tuo mukanaan ja lahjoittaa meille. Varmasti nämä sanomattomat teot ovat äärettömästi suurempia, kuin mitä mikään järjen viisus opettaa. W2 VI,113.

2409. Evankeliumin oppi kestää aina ja tuottaa hedelmiä sen alusta loppuun asti. Sana synnyttää aina uusia pyhiä ja lisää joukkoonsa niitä, joiden keskuudessa Pyhä Henki jakaa lahjojaan Kristuksen ruumiin yhteiseksi hyödyksi tahtonsa mukaan. W2 V,361.

2410. Koska Jumala haluaa, kuten näemme, ettei hänen sanansa kärsi mitään tuomaria, niin ei kenenkään pidä olla tässä ratkaisijana, tässä ei voi olla lepoa. Jos Jumala olisi rauhan ja hiljaisuuden kannalla, se olisi evankeliumin loppu. Täytyy rymistellä, jos niikseen tulee. Jos niin ei tapahdu, se ei ole oikein. W2 III,282.

2411. Jotta evankeliumi voi oikein juurtua, täytyy ensiksi omaantuntoon nousta nälän ja huolen. Evankeliumi ei tule kenellekään,

jolla on hyviä päiviä, vaan vain niille, joilla on ahdistunut omatunto ja joilla on kova nälkä ja tyhjä sielu, jotka mielellään kuulevat tätä lohdullista saarnaa. W2 III,420.

2412. Tämä on kummallinen asia, että ne, jotka evankeliumin tulisi pehmentää ja houkutella parannukseen, tulevat vain sitä pahemmiksi ja kovemmiksi. Mutta käyhän niin auringossakin, joka paistaa pehmeään ja läpimärkään lantaan, että kosteus siinä kuivuu auringon lämmöstä ja lanta muuttuu kivikovaksi. Sitä vastoin aurinko paistaessaan vahaan, joka on niin kovaa, että sitä täytyy paloitella kirveellä ja moukarilla, mutta kun vaha tuntee auringon lämmön, se pehmenee, hajoaa, sulaa ja tulee juoksevaksi. Samoin jotkut tulevat Jumalan sanan saarnasta vain pahemmiksi ja kovemmiksi ja sana on heille kuoleman haju kuolemaksi, kuten Paavali sanoo 2 Kor. 2:16. Mutta kristilliset sydämet kääntyvät sen kautta Jumalan tykö ja pelastuvat. Heille evankeliumi on tuoksu iankaikkiseksi elämäksi ja Jumalan voima pelastukseksi, Room. 1:16. W XXII,1654.

2413. Evankeliumi on vähäpätöinen, yksinkertainen saarna, sillä Herra Kristus itse vertaa evankeliumia sinapinsiemeneseen. (Matt. 13:31) Evankeliumia on siis pidettävä vähäpätöisenä, jota maailma halveksii, pilkkaa ja häpäisee. Kuitenkin evankeliumin sanalla, jota me saarnaamme, on niin suuri voima, että se pelastaa. Siinä on Jumalan voima. Tätä Jumalan sanaa,

jota ihmisuu puhuu ja joka siitä kaikuu, ei oteta vastaan järjellä, sillä ei ole ulkonaista kauneutta eikä arvostusta. Kuitenkin se tuo mukanaan voiton kuolemasta ja perkeleestä, helvetistä ja kadotuksesta, myös syntien anteeksiantamuksen ja tekee Jumalan lapsiksi, taivaan ja maan herroiksi (Room. 1:16, 2 Tim. 1:8,10). Sellainen voima meillä on Jumalan sanassa, joka sana kuitenkin on yksinkertainen asia. Hetkessä se näet on ohi (Ps. 147:15). Niinpä se ei saa osakseen arvostusta eikä sitä pidetä mahtavana asiana. Sillä ei ole ulkonaista näköä, ja silti se on voimakas. W2 III,954.

2414. Kristuksen valtakunnasta ei tiedetä muuta kuin, mitä evankeliumi tietää. Se ei hallitse miekalla eikä väkivallalla. Sana saa aikaan riidan niin, että se erottaa äidin ja tyttären, isän ja pojan, kuten Kristus lausuu Matt. 10:35. W2 III 632.

2415. Tällainen on evankeliumi eli Jumalan sana lyhyesti sanottuna. Kun se lähtee liikkeelle, alkaa paha aika. Sen syynä on, ettei perkele voi sietää sitä. Siksi kiusaaja ryhtyy nostattamaan hirmuvallaita ja harhaoppisia niin, ettei milloinkaan ole ollut rauhattomampaa eikä pahempia ihmisiä eikä enempää pahennusta kuin armon ja rauhan aikana. Kun siis saarnataan Jumalan armosta ja rauhasta, mikä tapahtuu evankeliumilla, silloin ihmetellään, että ihmiset ovat pahempia kuin ennen. Mutta niin täytyy olla. W2 V,45.

2416. Evankeliumin oppivat

ainoastaan murheelliset ja janoiset, joilta on viety maito ja joita on purrut omantunnon pistin. Ja tämä johtuu siitä, että vaikka sanaa levitetään kaikkeen maailmaan, kuitenkin vain hyvin harvat ottavat sen todella vastaan, koska suurin osa on päihtyneinä eli he antavat vieraiden käsitysten estää heitä ottamasta vastaan Jumalan sanaa. Koska on kysymyksessä elämän ja armon sana, se ei saa muissa sijaa kuin niissä, jotka tuntevat kuolemaa ja joita Jumalan viha ahdistaa. Se on toivon sana, ja kuuluu siis niille, jotka taistelevat epätoivon kanssa. Se on voiman sana, ja se siis kuuluu heikoille ja niille, joita kaikenlainen paha on kohdannut. W2 VI,340.

2417. Pyhä evankeliumi on voimallinen sana. Niinpä se ei voi suorittaa työtään ilman ahdistusta, eikä kukaan voi käsittää sitä voimaksi maistamatta sitä. Missä on kärsimystä ja ristiä, siellä se voi näyttää voimansa ja sitä harjoittaa. Se on elämän sana. Siksi sen täytyy harjoittaa voimaansa kuolemassa. W2 IX,1092.

2418. Evankeliumia ei tule arvioida kuulijoiden suuren määrän mukaan, vaan sen pienen joukon mukaan, joka sen käsittää. He eivät loista, heitä ei pidetä arvossa, mutta silti Jumala toimii salaa heissä. W2 XI,683.

2419. Näemme, ettei evankeliumilla tuoda tänne valoa kaukaa emmekä me saa sen perässä juosta kauaksi, vaan se on mitä lähinnä meitä ja se loistaa meidän sydä-

missämme. Ei tarvita muuta, kuin että sitä saarnataan. Mutta se, joka kuulee sitä saarnattavan ja sen usko, löytää sen sydäimestään. Usko ei näet voi olla muuta kuin sydämessä. Niin ei myöskään tämä valo voi olla muuta kuin uskossa. Siksi sanon sen olevan lähellä ja meissä. Mutta me emme käsitä sitä itses-
tämme, vaan se täytyy tulla saarnatuksi ja uskotuksi. W2 XI,182.

2420. Jos perkele olisi niin viisas ja olisi vaiti ja sallisi saarnattavan evankeliumia, niin hän aiheuttaisi vähemmän vahinkoa. Sillä jos evankeliumia vastaan ei taistella, niin se aivan ruostuu, eikä sillä ole aihetta näyttää voimaansa ja valtaansa. W2 XI,1808.

2421. Evankeliumi, jonka Herra on pannut apostolien suuhun, on hänen koko miekkansa, jolla hän iskee maailmaan kuin salama. Apostolit eivät tehneet muuta, kuin julistivat pelkäämättä evankeliumia maailmassa, ja tarttuivat ihmisiin siltä kohdalta, mikä heissä on pehmeintä, nimittäin vasemmalta sydämen kohdalta. He eivät lyöneet ketään tavallisella miekalla, eivät ottaneet kenenkään omaisuutta eivätkä väkivalloin pakottaneet ketään. Mutta Hengen miekalla, joka on Jumalan sana (Ef. 6:17) he löivät pelkäämättä ympärilleen koko maailman järkeä, viisautta, ymmärrystä, pyhyyttä, valtaa ja rikkautta, vangitsivat ihmisten sydämet, toivat heidät Kristuksen valtakuntaan ja rikkoivat ja hävittivät perkeleeltä hänen valtakuntansa kaikissa maissa. W2 XIIIb,2626.

Miten meidän tulee suhtautua uskossa heikkoihin ja niihin, jotka ovat tulossa keskuuteemme?

On olemassa uskossa heikkoja ja uskossa vahvoja. Raamattu sanoo: "Uskossa heikko ottakaa yhteyteenne väittelemättä mielipiteistä." (Room. 14:1) Uskossa vahva tuntee hyvin Jumalan sanan ja voi soveltaa sitä erilaisiin elämän tilanteisiin, erityisesti omassa elämässään. Sillä taas, joka on uskossa heikko, voi olla vääriä käsityksiä erityisesti ehdonvallan asioista, siis sellaisista asioista, joista ei ole selvää Jumalan sanaa, ei käskyä eikä kieltoa. Mutta heikko turvautuu Jumalan armoon. Apostoli ohjaa hienovaraisesti seurakunnan toimimaan tällaisen henkilön kanssa niin, ettei seurakunta karkota häntä. Seurakunnan tulee vetää häntä tahdikkaalla opetuksella totuuden tuntemiseen ja vahvistaa hänen uskoaan.

Erityisen herkkä ja vaikea asia on kirkkokysymys. Jollekulle se voi olla selvä nopeasti, mutta jonkun toisen täytyy sulatella asiaa pitkään ja selvittää itselleen asiaan liittyvät kysymykset perin pohjin. Tässä emme saa harjoittaa "omantunnon terroria". Kristityn tulee vakuuttua omassa tunnossaan, että hänen ratkaisunsa on oikea tosiasiallisen tilanteen ja Jumalan sanan mukainen, niin että hän voi liittyä iloisin mielin ja Jumalan tahtoa seuraten mukaan meihin toisiin uskoviin. Jumalan sanan tulee vetää seurakunnan jäsenyyteen.

Kristityllä voi olla myös vääriä perusteita sille, miksi hän ei liity mukaan. Väärien perusteiden tilalle kristitty tarvitsee oikeat perusteet. Kirkkomme ottaa vastaan ilomielin niitä, jotka Jumalan sanan ohjaamana tulevat yhteyteemme.

Markku Särelä

Suuri on Jumalan uskollisuus

"HERRAN armoa on, ettemme ole aivan hävinneet, sillä hänen laupeutensa ei ole loppunut: se on joka aamu uusi, ja suuri on hänen uskollisuutensa. Minun osani on HERRA, sanoo sieluni. Sen tähden odotan häntä. Hyvä on HERRA häntä odottaville, sielulle, joka häntä etsii. Hyvä on hiljaisuudessa toivoa HERRAN apua." Val. v. 3:22–26.

Halki kristillisen kirkon historian uskolliset kristityt ovat joutuneet toteamaan, että he ovat vähemmistönä ihmiskunnassa. He ovat aina joutuneet elämään sen tosiasian kanssa, että he ovat vähemmistö. On toki ollut parempia aikoja, jolloin varsinkin lailla, kymmeneen käskyyn pohjautavalla moraalilla on ollut sijansa kansojen lainsäädännössä toisin kuin nykyään, mutta se ei ole merkinnyt evankeliumin tuntemista. Lakiahan ihminen tuntee luonnostaankin ja voi sen mukaan arvioida elämää. Mutta ihmisen hengelliseen pääkysymykseen laki ei anna vastausta. Se vain syyttää lain rikkomisesta, mutta se ei anna anteeksi rikoksia ja syntejä. Se ei auta meitä oikeaan Jumalan tuntemiseen eikä anna hyvää omaatuntoa sille, joka on lain rikkonut ja tietää sen tehneensä.

Jumala on kuitenkin kaikkina aikoina, suurimpinakin luopumuksen aikoina, säilyttänyt evankeliuminsa jossakin päin maailmaa vaikka vain pienen joukon

keskuudessa. Tästä tekstimme on osoituksena. Siinä profeetta Jeremia lausuu kiitollisena: "HERRAN armoa on, ettemme ole aivan hävinneet, sillä hänen laupeutensa ei ole loppunut: se on joka aamu uusi, ja suuri on hänen uskollisuutensa." Jumalan uskollisuus ilmenee siinä, että hän toteuttaa sanansa ja pysyy sen lupauksissa. Hän tekee tämän meidän ihmisten virheistä ja synneistä huolimatta. Hänen laupeutensa ei lopu. Se on aina, joka aamu, uusi. Sen varassa saamme alkaa jokaisen uuden päivän. Saamme uskoa syntimme anteeksi annetuiksi ja elää eteenpäin kuin puhtaalta pöydältä alkaen. Suuri on todella Jumalan uskollisuus. Se armo, jonka Kristus hankki meille katkeralla kärsimyksellään ja kuolemallaan, on Jumalan luja, valmis armo, joka kestää iankaikkisesti.

Profeetta Jeremia toimi Vanhan liiton aikana. Hän koki syvästi yksinäisyyden Israelin kansan keskuudessa. Hänet jopa pantiin kaivoon, jossa hän vajosi liejuun. Kukaan Israelista ei rientänyt auttamaan häntä, vaan hänet auttoi sieltä ylös etiopialainen mies, siis pakana, saatuaan asialle kuninkaan suostumuksen. Mutta sielläkin Jeremia turvasi Herraan ja Herra kuuli hänen rukouksensa. Kuitenkaan Jeremian usko ei horjunut, vaan hän lausuu kiitollisena: "HERRAN armoa on, ettemme ole aivan hävinneet, sillä hänen laupeutensa ei

ole loppunut: se on joka aamu uusi, ja suuri on hänen uskollisuutensa." Me elämme toisentyypisissä olosuhteissa. Mutta tunnemme syvästi, kuinka olemme jääneet lähes yksin. Meillä oli monta pastoria, mutta se, mikä meille on tärkeintä, Jumalan puhdas evankeliumi ja hänen sanansa, ei jostakin syystä saanut sijaa heidän sydämessään, niin että se olisi pitänyt heidät joukossamme. Kuitenkin Jumalan uskollisuus on suuri. Siihen luotamme.

Vapahtajamme on sanonut: "Eikö Jumala toimittaisi oikeutta valituilleen, jotka huutavat häntä avuksi yötä päivää, ja olisi pitkämielinen heitä kohtaan? Sanon teille: hän toimittaa heille oikeuden pian. Kuitenkin, kun Ihmisen Poika tulee, löytääkö hän uskoa

maan päältä?" (Luuk. 18.7-8) Tässä Vapahtaja lupaa apunsa, mutta samalla valmistaa opetuslapsiaan kohtaamaan sen luopumuksen, mikä tulee. Ei näytä siltä, että kristikunnalla olisi vielä hyviä aikoja odotettavissa, vaan kaikki merkit viittaavat kaikenpuoliseen luopumukseen. Tätä emme kuitenkaan voi sanoa varmuudella.

Tekstimme jälkiosa on rohkaiseva. Siinä Jeremia sanoo: "Minun osani on HERRA, sanoo sieluni. Sen tähden odotan häntä. Hyvä on HERRA häntä odottaville, sielulle, joka häntä etsii. Hyvä on hiljaisuudessa toivoa HERRAn apua."

Jeremia pääsi ylös kaivosta. Mutta siihen eivät loppuneet koettelemukset. Jerusalemin hävitettiin ja Jeremia itki sen kohtaloa kau-

pungin raunioilla. Onko meillä samankaltainen kohtalo, sitä emme tiedä. Mutta yksi asia olkoon meille selvä. Älkäämme luopuko tuntemastamme totuudesta, vaan seurattaakamme sitä rakkaudessa taivaalliseen Isään ja toinen toisiimme, niihin, joilla on sama usko. Muistaakamme: "Paljon voi vanhurskaan toimellinen rukous." (Jaak. 5:16) Kun pyydämme Jumalalta jotakin vakavissamme sopusoinnussa hänen sanansa kanssa, saamme odottaa hänen antavan sen meille, kuitenkin tällä ehdolla: "Tapahtuukoon sinun tahtosi."

Niin kuin vedenpaisumus, hävitti ensimmäisen maailman, on tuleva ajallaan myös tulenpaisumus tuhoamaan tämän maailman. Emme tiedä milloin, mutta Raamattu sanoo, että ne päivät on lyhennetty, muuten ei mikään liha pelastuisi. Jumala tietää rakkaudessaan ohjata kaikkea omiensa parhaaksi. Siihen saamme luottaa.

Tällä maailmalla on aikansa. Häviävät nykyajalle merkitykselliset museot, aarteet ja kalleudet, hienot lukaalit, myös törky ja saaste, sanalla sanoen kaikki. Kristus ja hänen valtakuntansa pysyy. Pysyvät myös uusi taivas ja uusi maa, jossa vanhurskaus asuu. Pysyy Jumalan seurakunta, sillä se on uudeksi luotu ja uudestisyntynyt. Mutta kaikki vanha on kadonnut.

Muistan kun lapsina pääsimme muuttamaan uuteen pirttiin. Se oli hieno elämys. Millainen elämys onkaan se, kun pääsemme omaan kotiin, joka on aina uusi! Ja mekin

olemme uusia emmekä koskaan vanhene. Nyt odotamme Herran apua. Se tulee aikanaan ja sillä tavalla, jonka Jumala päättää ja toteuttaa. Tekstimme lausuu: "Hyvä on hiljaisuudessa toivoa Herran apua."

Tässä odottamisessa saamme muistaa tekstimme sanaa: "Minun osani on HERRA, sanoo sieluni." Tämä on osamme nyt, kun kilvoitteleminen Jumalan armosta täällä ajassa. Se on oleva osamme taivaan autuudessa. Se on iankaikkinen osa, häviämätön, kukistamaton ja voittamaton osa. Se on autuas, onnellinen osa. Suuri on todella Jumalan uskollisuus. Se kantaa meitä kehdosta hautaan. Se virittää uskomme yhä uudestaan ja uudestaan palamaan. Luterilainen virsirunoilija Paavali Gerhardt lausuu:

*"Lammastaan ei paimen parhain
Etsi sillä huolella, Millä Herra
myöhään, varhain Huolehtiipi
sieluista. Jos sen oikein tuntisit,
Ilost' itkuun raukeisit, Kun niin vaivaa
näkee meistä, Synnin teille eksyneistä."*

*Enkeleillä taivaassa Ompi ilo
yltäinen, Koska täällä maailmassa
Kääntyy kurja syntinen. Sieluni,
käy Herran luo, Synnintaakkas
hälle tuo, Hän sun syntis unhoittaapi,
Meren pohjaan upottaapi."*

*Ei niin vuotta korkeata, Pohjaton
syvyyttä, Sadetta niin siunavaa,
Paistetta niin lämmintä Että
Herran armoa Voisi niihin verrata,
Syntisi on suuri aivan, Suurempi on
armo taivaan."* Aamen.

(Vk 1938: 307:4-6)

Markku Särelä
Uudenvuoden aatoksi 2020

Onko nimesi elämän kirjassa?

Nuori mies meni tapaamaan pastoria. Hän tiedusteli voisiko pastori vihkiä hänet avioliittoon. Pastori katsoi kirkonkirjaan ja sanoi: "Huomaan, että nimesi on ennenkin kirjoitettu tänne." "Niin on," sanoi nuori mies, "olen tässä seurakunnassa kastettu ja käynyt rippikoulun." Pastori katsoi nuoreen mieheen ja sanoi: "Ja nimesi varmaan kirjoitetaan tänne vihkimisesi jälkeen vielä neljännen kerran, kun sinut haudataan. Kysyn sinulta: Arveletko, että kun se hetki saapuu, kun joudut seisomaan Jumalasi edessä, että nimesi löytyy myös Jumalan elämänseläkirjaan kirjoitettuna?"

Nuori mies ei osannut vastata kysymykseen. Hän ei ollut rippikoulun jälkeen kirkossa käynyt, eikä uskonnosta välittänyt. Mutta pasturin kysymys jäi häntä vaivaamaan. Hän keskusteli siitä kihlattunsa kanssa. Muutamana päivänä kuluttua hän meni kihlattunsa kanssa pasturin luo, ja kysyi: "Mitä pitäisi tehdä, että se nimi tulee siihen Jumalan kirjaan kirjoitetuksi?"

Pastori ilahtui nuoren miehen kysymyksestä. Hän kertoi nuorille, että kaikki oli jo tehty heidän edestään. Hän puhui synnistä ja sen seurauksista, ja siitä pelastuksesta, jonka Jumalan Poika oli ansainnut kaikille lain täyttämislään ja kärsimisellään ja kuolemallaan. Hän luki heille useita kohtia Raamatusta, joissa Jumalaa lupaa, että syntinen pelastuu armosta uskon kautta Jeesukseen, ja kertoi, että nimi on Jumalan elämänseläkirjassa, silloin, kun syntinen uskossa turvaa Jeesukseen.

Seurauksena oli, että nuori pariskunta alkoi avioelämänsä uskossa Jeesukseen, varmoina, että heidän nimensä olivat kirjoitettuina elämänseläkirjaan, koska Jumalan Poika oli heidän syntivelkansa maksanut, ja kasteen ja uskon kautta häneen he olivat Jumalan lapsia ja taivaan perillisiä. Sen jälkeen Jumalan Sana oli tärkein asia heidän elämässään, ja seurakunta oli heille rakas.

Kunpa jokainen, jonka nimi on kirjoitettu kirkonkirjaan, kysyisi: Onkohan minun nimeni myös kirjoitettuna Jumalan elämänseläkirjaan? Sillä niin hyvä asia, kun seurakuntaan kuuluminen on, se ei voi meitä pelastaa. Ainoastaan, jos nimemme ovat uskon kautta Jeesukseen myös Jumalan elämänseläkirjassa, olemme me autuaita Jumalan lapsia ja matkalla taivaaseen.

Kun Jeesuksen opetuslapset riemuitsivat siitä, että riivaajatkin olivat olleet heille alamaiset, Jeesus sanoi heille: "Älkää kuitenkaan siitä iloitko, että henget ovat teille alamaiset, vaan iloitkaa siitä, että teidän nimenne ovat kirjoitettuina taivaissa." (Luuk. 10:20) Suokoon Jumala, että meidänkin suurin ilon aiheemme on se, että nimemme ovat Jumalan armosta, kirjoitettuina taivaissa, Jumalan elämänseläkirjassa.

Pastori Rupert Efraimson

Kiitän Jumalaani teistä

"Kiitän Jumalaani joka kerta kun teitä muistelen, aina kaikissa rukouksissani ilolla rukoillen teidän kaikkien puolesta, kiitän siitä, että olette olleet osallisia evankeliumiin sen ensi päivästä alkaen tähän päivään saakka, varmasti luottaen siihen, että hän, joka on alkanut teissä hyvän työn, on sen saattava päätökseen Kristuksen Jeesuksen päivään saakka. Ja oikein onkin minun näin ajatella teistä kaikista, koska olette sydämessäni, te, jotka sekä ollessani kahleissa että evankeliumia puolustaessani ja vahvistaessani olette kaikki kanssani armosta osallisia. Sillä Jumala on todistanut, kuinka teitä kaikkia ikävöin Kristuksen Jeesuksen sydämellisellä rakkaudella ja sitä rukoilen, että teidän rakkautenne tulisi yhä runsaammaksi tiedossa ja kaikessa käsittämisessä voidaksenne tutkia, mikä on parasta, että Kristuksen päivään saakka olisitte puhtaat ettekä kenellekään loukkaukseksi, täynnä vanhurskauden hedelmää Jeesuksen Kristuksen kautta Jumalan kunniaksi ja ylistykseksi." (Fil. 1:3–11) 22. PKjs. Saarna su 1.11.2020.

Apostoli Paavalilla oli suuri ilo ja kiitoksen aihe Filipin seurakunnasta. Olisiko hänellä iloa

meidän seurakunnastamme? Tähän haluamme tänään, luterilaisen uskonpuhdistuksen muistopäivänä, tekstimme nojalla paneutua. Paavalin kiitos johtui siitä, että Filipin seurakuntalaiset olivat osallisia evankeliumista sen ensi päivästä lähtien ja että he olivat pysyneet siinä. Hän iloitsi siitä, että he olivat hänen kanssaan armosta osallisia. He tunnustautuivat siis siihen evankeliumiin, jota apostoli julisti. Tunnustaudummehan mekin armon evankeliumiin? Emmehan seuraa niitä, jotka tahtovat viedä meidät lain alle?

Tässä kirjeessään filippiläisille apostoli Paavali varoittaa meitä lakihenkisistä opettajista. Hän kirjoittaa: "Varokaa noita koiria, varokaa noita pahoja työntekijöitä, varokaa noita leikelyjä." (Fil. 3:2) Näillä hän tarkoittaa niitä juutalaisia, jotka vaativat kristittyjä ympärileikkauttamaan itsensä voidakseen pelastua. Nämä opettajat eivät olleet käsittäneet sitä, että Kristus on lain loppu vanhurskaudeksi jokaiselle, joka uskoo. Niinpä he pyrkivät pystyttämään omaa vanhurskauttaan. Mutta Kristus ja hänen valtakuntaansa kuvaava seremonialaki, josta ympärileikkaus oli osa, oli voimassa ainoastaan Kristukseen asti. Kun Kristus tuli ja suoritti lunastustyönsä, seremo-

nialain oli aika väistyä, sillä täydellisyys oli astunut varjon tilalle. Mitä sitten muuten lakiin, kymmenen käskyn lakiin, tulee, niin se ei koske kristittyjä enää rankaisevana, kadotukseen tuomitsevana, sillä vanhurskaalle ei ole lakia pantu (1 Tim. 1:9). Nimittäin se, joka on vanhurskas, on saanut uskon kautta Kristukseen omakseen hänen laintäyttämyksensä eikä laki voi häntä enää tuomita. Uskova yhtyy mielellään Jumalan lakiin ja ahke-roi elää sen mukaan, mutta ei lain alla olevana, vaan uutena ihmisenä. Uskova ei ole siis lain hylkijä, kaukana siitä, mutta hän ei ole lain tuomion alla, vaan hän yhtyy ilolla Jumalan lakiin lain kahleesta vapautettuna uutena ihmisenä. Tätä Raamatun totuutta lakihenkiset eivät ole sisäistäneet.

Apostoli korostaa tekstissämme, että hän on yhdessä Filipin uskovien kanssa osallinen armosta. Sen hän tarvitsi pelastuakseen. Hänellä olisi ollut kyllä ulkonaisia seremonialain piiriin kuuluvia tekoja, joihin hän olisi voinut vedota, mutta hän vetosi Jumalan armoon Kristuksessa. Siinä hän oli valmis astumaan Jumalan tuomioistuimen eteen.

Ottakaamme tässä oppia apostoli Paavalista. Jos vetoamme pelastuksen asiassa omiin tekoihimme, olemme lain tuomion alai-

sia. Sen sijaan saamme vedota Kristuksen hankkimaan armoon ja pukeutua hänen vanhurskauteensa. Siinä olemme otollisia, mutta itsessämme emme. Ajatelkaamme ensimmäisiä ihmisiä, Aadamia ja Eevaa. Heidän lankeemuksensa koitui koko ihmiskunnan lankeemukseksi. Miten mahdolltomalta heistä saattoi tuntua uskoa Jumalan rakkauteen tämän niin suuren synnin tähden. Tai ajatelkaamme apostoli Paavalia, joka katsoo olevansa syntisistä kaikkein suurin, jopa aivan ensimmäinen. Mutta mitä saamme Raamatusta lukea? Aadam ja Eeva kasvattivat lapsiaan uskomään tulevaan Vapahtajaan. Niinpä heidän pojastaan Aabelista Raamattu sanoo: "Uskon kautta Aabel uhraisi Jumalalle paremman uhrin kuin Kain, ja sen kautta hän sai todistuksen, että hän oli vanhurskas, kun Jumala antoi todistuksen hänen uhrilahjoistaan, ja sen kautta hän vielä kuoltuaankin puhuu." Ja mitä Paavali, suurin syntinen, sanoo? Hän lausuu: "Mutta sain laupeuden, koska olin tehnyt sitä tietämättömänä, epäuskossa, ja meidän Herramme armo oli ylitsepursuava uskon ja rakkauden kanssa, joka on Kristuksessa Jeesuksessa." (1 Tim. 1:13–14) Hän kiittää samaansa laupeutta ja Herran ylitsepursuavaa armoa. Armo on hankittu suuria

syntisiä varten, siis meitäkin varten. Oikein kirjoittaa Juho Valve:

*"Armoon, armoon ainoastaan,
Suojaan suuren sovinnon."*

Tähän armoon saamme vedota ja sanoa Juho Valven kanssa:

*"Jeesus rakas, otat vastaan;
Annoit armotuomion.
Siihen tahdon turvata.*

Jeesus, muista minua."(SK 238:3)

Saamme kiittää Jumalaa siitä, että me itse ja uskonveljemme ja -sisaremmme olemme kaikki päässeet tähän ylitsepuursuavan suureen armoon. On todellista juhlaa saada kokoontua kuulemaan armon sanaa toisten kanssa, jotka ovat samalla tavalla armosta osallisia.

Apostoli jatkaa opetustaan ja sanoo: "Sillä Jumala on todistanut, kuinka teitä kaikkia ikävöin Kristuksen Jeesuksen sydämellisesti rakkaudella, ja sitä rukoilen, että teidän rakkautesenne tulisi yhä runsaammaksi tiedossa ja kaikessa käsittämisessä voidaksenne tutkia, mikä on parasta, että Kristuksen päivään saakka olisitte puhtaat ettekä kenellekään loukkaukseksi, täynnä vanhurskauden hedelmää Jeesuksen Kristuksen kautta Jumalan kunniaksi ja ylistykseksi."

Kun nyt filippiiläiset uskovat olivat saaneet omakseen Jumalan suuren armon, apostoli rukoilee, että se näkyisi heidän elämässään rakkauden lisääntymisenä tiedossa ja kaikessa käsittämisessä. Armon omistaminen ilmenee näet rakkauden kasvamisessa tiedossa ja kaikessa käsittämisessä. Voimme kasvaa apostolin tarkoittamassa tie-

dossa ja käsittämisessä ainoastaan Jumalan sanan kautta. Sitä meidän tulee kuulla, lukea ja tutkia sekä se uskolla omistaa. Se vahvistaa uskomme ja siitä oikea tieto Jumalan rakkaudesta kasvaa. Tämä tieto ei ole pakanallis-gnostilaista harhaa tai jotakin muuta inhimillistä kuvittelua tai filosofiaa, vaan Jumalan antamaa oikeaa tietoa uskon asioista. Se antaa meille Jumalan edessä kelpaavan puhtauden. Se antaa meille vanhurskauden hedelmän niin, ettemme ole kenellekään loukkaukseksi. Emme ole viemässä lähimmäisiämme pois uskosta ja oikeasta opista, vaan päinvastoin todistuksemme kantaa hyvää hedelmää. Se vetää uskoon ja vahvistaa toisia heidän uskossaan ja uskonasian oikeassa ymmärtämisessä.

Tämä koituu, kuten tekstimme sanoo vanhurskauden hedelmänä "Jeesuksen Kristuksen kautta Jumalan kunniaksi ja ylistykseksi".

Apostoli Paavali kiitti Jumalaa Filipin uskovista. Meillä on aihetta kiittää Jumalaa Martti Lutherista ja niistä, jotka seurasivat hänen pyhään Raamattuun perustuvaa julistustaan ja jotka ovat säilyttäneet meillekin kalliin luterilaisen uskonpuhdistuksen perinnön. Saamme tänään viettää uskonpuhdistuksen muistopäivän jaloa juhlaa ilolla Jumalaa kiittäen. Olemme päässeet selkeään oikean opin ja pyhän evankeliumin ymmärtämiseen. Meidän ei tarvitse ahdistua lain alla, vaan olemme päässeet armon alle ja Jumalan lasten ihanaan vapauteen. Aamen.

Markku Särelä

Opetus Raamatun mukaan

Kristillinen kirkko on Vapahtajamme käskyn tähden (Matt. 28:18-20) velvollinen opettamaan kaikkia minkä hän on käskennyt pitää, eli pysymään koko Jumalan sanassa ottamatta siitä mitään pois tai siihen mitään lisäämättä (Ilm. 22:18-19). Kristus on myös sanonut: ”Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani, ja te tulette tuntemaan totuuden ja totuus on tekevä teidät vapaiksi”. (Joh. 8: 31,32). Sanassa pysymisellä on siis suuri merkitys kirkolle ja jokaisen kristityn henkilökohtaiselle uskonelämälle.

Raamatun vastaiset opetukset on kumottava ja sanottava vääriksi ja niistä on sieluja varoitettava.

Kirkko ei saa kehittää uusia oppeja. Se saa opettaa vain sitä, millä on selkeä perustansa Raamatussa. Omientuntojen sitominen muuhun kuin Raamatun sanaan opinasioissa on antikristillistä. Ilman oikeata opetusta ja harhan kumoamista ei voida sieluja ohjata myöskään kristilliseen parannukseen opin kysymyksissä.

(Matt. 28:18-20) *”Jeesus tuli heidän luokseen, puhui heille ja sanoi: ”Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettamalla heidät pitämään kaiken, minkä olen käskennyt teidän pitää. Katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti. Aamen.”*

(Ilm. 22:18-19) *”Minä todistan jokaiselle, joka tämän kirjan profetian sanat kuulee: Jos joku panee niihin jotakin lisää, Jumala panee hänen päälleen ne vitsaukset, jotka ovat kirjoitetut tähän kirjaan. Jos joku taas ottaa pois jotakin tämän profetian kirjan sanoista, niin Jumala ottaa pois hänen osansa elämän kirjaan, pyhään kaupunkiin ja siihen, mitä tähän kirjaan on kirjoitettu.”*

M Särelä

Kristuksen kuuliaisuus. ss. 6-7

Mikä on julkisynti ja lihan teko?

Tiedätkö, mikä on julkisynti ja lihan teko? Onhan Raamatussa luettelo lihan teoista. Apostoli Paavali kirjoittaa: *"Mutta lihan teot ovat ilmeiset, ja niitä ovat: aviorikos, haureus, saastaisuus, irstaus, epäjumalanpalvelus, nautuus, vihamielisyys, riita, kateuden teot, vihat, juonet, eriseurat, lahkot, kateus, juomingit, ylensyömiset ja muut sellaiset, joista teille edeltäpäin sanon, niin kuin jo ennenkin olen sanonut, että ne, jotka sellaista harjoittavat, eivät peri Jumalan valtakuntaa."* (Gal. 5:19–21) Julkisynti on yhteinen käsite tässä luetelluille synneille. Nämä kaikki ovat kadottavia syntejä, jos ihminen niitä harjoittaa eli niissä pysyy. Ne ovat ilmeisiä, siis selvästi havaittavissa olevia, julkisia syntejä. Kaikkien ei tarvitse havaita niitä, vaan riittää, että niistä on olemassa yleinen tieto.

Kun teksti puhuu "lihan teoista", kysymyksessä ovat teon asteelle päässeet synnit, ei ainoastaan sydämessä tapahtuvat synnit. Taas ne synnit, joista tulee nuhdella kahden kesken tai todistajien läsnä ollessa, ovat kyllä ilmeisiä niille, jotka niistä tietävät. Niiden käsittelyyn kahdessa ensimmäisessä asteessa on Vapahtajan erityinen opetus.

Vasta kolmannessa asteessa ne tulevat julkisiksi koko seurakunnalle. Tässä kirjoituksessa tarkoitan julkisyntineillä niitä syntejä, joista on olemassa yleisempi tieto ja joissa ihminen ei voi pysyä uskoaan ja autuuttaan menettämättä, vaan hänen tulee tunnustaa ne, luopua niistä ja uskoa ne anteeksi annetuiksi.

Julkisyntinistä ihminen voi nousta, ei kuitenkaan omalla voimallaan, vaan vain Pyhän Hengen ja armon voimalla. Hänen tulee siis tehdä parannus. Jos seurakunta toteaa jonkun vaeltavan lihan teoissa eli julkisessa synnissä siitä varoittaen, se ei tietenkään merkitse hänen tuomitsemistaan helvettiin, sillä Raamattu sanoo: *"Älkääkään tuomitko, niin ei teitäkään tuomita; älkää kadtustuomiota lausuko, niin ei teillekään kadtustuomiota lausuta. Antakaa anteeksi, niin teillekin anteeksi annetaan."* (Luuk. 6:37) Se on vakava, rakkaudellinen varoitus siitä, että henkilö kulkee tietä, joka johtaa vaeltajansa ikuisen vaivaan, jos hän ei ota varoituksesta vaarin ja käänny.

Meitä kiinnostavat tässä tilanteessa erityisesti näistä lihan teoista seuraavat synnit: eriseurat ja lahkot. Eriseuraisuus on seurakunnan jakamista osiin ja oman ryhmän

ottamista esille joukosta ja siihen pitäytymistä ja samalla muiden hylkäämistä. Lahkolaisuuden syyinä on taas väärä oppi, jolla henkilö erottautuu muista ja jonka ympärille hän kerää kannattajia.

Eriseuraisuus suuntautuu Kristuksen seurakunnan ykseyttä ja Jumalan ykseyttä vastaan. Sen vuoksi se on erittäin paha ja paheksuttava lihan teko. Se loukkaa Kristuksen kirkon oppia eikä seurakunta saa sallia sitä keskuudessaan. On kysymyksessä opillinen harhautuminen ja oppisynti. Eriseuraisuus koskee myös vanhurskauttamisoppia, sillä se sulkee viattomia ehtoollisyhteyden ulkopuolelle ja kieltää heiltä syntien anteeksisaamisen sakramentin. Silloin ei toteudu myöskään Kristuksen käsky evankeliumin julistamisesta kaikille, kun osa ihmisiä rajataan sen ulkopuolelle ilman heidän omaa syytään.

Kun jonkin henkilön synty eli lihan teko on yleisesti havaittavissa ja todettavissa oleva, silloin ei tarvita niitä kolmea astetta, joista Vapahtaja puhuu, kun opettaa veljen ojentamisesta (Matt. 18), vaan seurakunta voi siirtyä suoraan kolmanteen eli viimeiseen asteeseen. Tästä Raamattu sanoo: *"Syntiä tekeviä nuhtelee kaikkien edessä, että*

muutkin pelkäisivät." (1 Tim. 5:20) Lihan teoilla on se taipumus, että ne pyrkivät tempaamaan muitakin mukaansa, ellei niitä kuoleteta ja panna kahleisiin.

On tietysti olemassa myös salaisia syntejä. Niitä seurakunta ei tietenkään voi käsitellä eikä niillä ole muita pahentavaa luonnetta, vaikka ovat yhtä kadottavia kuin muutkin lihan teot. Näitä ovat sydämessä ajatuksina tehdyt synnit tai muuten salaan jääneet synnit. Ehkä sellaisina voimme pitää myös syntejä, joista vain maailman lapset ovat tietoisia.

Raamattu asettaa Hengen hedelmät lihan tekojen vastakohtaksi. Se sanoo: *"Mutta Hengen hedelmä on rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, sävyisyys, itsehillintä. Sellaista vastaan ei ole laki. Mutta ne, jotka ovat Kristuksen Jeesuksen omat, ovat ristiinnaulinneet lihansa himoineen ja haluineen. Jos Hengessä elämme, Hengessä myös vaeltakaamme."* (Gal. 5:22–25) Uskovat ovat naulinneet lihansa himoineen ja haluineen, niin ettei liha pääse tekemään sitä, mitä se haluaa. Ahkeroikaamme elää Hengen hedelmissä. Se on Jumalalle otollista.

Markku Särelä

Mikä Pyhän Raamatun mukaan on suurten katastrofien sanoma?

”Mutta tiedä se, että viimeisinä päivinä on tuleva vaikeita aikoja.”
2 Tim. 3:1.

Olemme saaneet kokea koko maailmaa järkyttäneen katastrofin. Se kuuluu samaan sarjaan Tshernobylin onnettomuuden ja World Trade Centerin tuhoamisen kanssa. Tshernobyl suuntautui ihmisen insinööritaitoon ja sikäläiseen järjestelmään liittyvää ylpeyttä vastaan, New Yorkin terrori-isku rahamaailman ylpeyttä vastaan ja nyt Kaakkois-Aasian hyökyaallot mm. maallistuneen, Jumalasta vieraantuneen, vauraan eurooppalaisen ihmisen ylpeyttä vastaan. Maailman ylpeys on saanut ankaria kolauksia. Niin on Jumala hyväksi nähnyt.

Tällaiset onnettomuudet kohtaavat yhtä hyvin sekä epäuskoisia että uskovia, ellei Jumala näe hyväksi varjella erityisen kaitsemuksensa avulla, mitä myös tapahtuu ja mistä jotkut tulevat osallisiksi. Ihminen joutuu pakon edessä tunnustamaan pienuutensa ja voimattomuutensa. Sen lisäksi Jumala tähtää syvemmälle.

Katastrofit muistuttavat erityisesti kolmesta tärkeästä asiasta, nimittäin Kristuksen tulemuksen läheisyydestä ja yllätyksellisyydestä, parannuksen tekemisen

tarpeesta ja lähestyvistä vainon ajoista.

1. Kristuksen tuleminen tuomiolle lähestyy:

Olkaa valmiit! Valvokaa!

Jeesus sanoo: *”Te saatte kuulla sotien melskettä ja sanomia sodista; katsokaa, ettette peljästy. Sillä näin täytyy tapahtua, mutta tämä ei ole vielä loppu. Sillä kansa nousee kansaa vastaan ja valtakunta valtakuntaa vastaan, ja nälänhätää ja maanjäristyksiä tulee monin paikoin.”* (Matt. 24:6–7.) Tällaisia ilmiöitä on ollut maailman sivu. Ne eivät kuitenkaan lakkaa loppua kohden, vaan ennemminkin lisääntyvät ja tihentyvät. Niillä on sellainen erityispiirre, että niistä saadaan tietää. Jeesus käyttää sanontaa: *”Kuulette sanomia.”* Tällaisen asiointilan Raamattu kertoo vallitsevan aikojen lopulla. Sodat ja onnettomuudet ovat merkkejä maailman rappeutumisesta, vanhenemisesta ja kulkemisesta loppuaan kohden. Samalla se kertoo Kristuksen tuomiolle tulon lähestymisestä. *”Sen tähden olkaa tekin valmiit, sillä sinä hetkenä, jona ette luule, Ihmisen Poika tulee”* (Matt. 24:44). *”Valvokaa siis, sillä ette tiedä päivää ettekä hetkeä”* (Matt. 25:13).

Kun Jeesus opettaa näitä asioita, hän sanoo: *”Älkää peljästykö.”* Näin

hän lohduttaa uskovaisiaan ja haluaa vahvistaa heitä, että he säilyttäisivät uskon Jumalan armoon ja pelastukseen, tapahtui mitä tapahtui. Hän ei lupaa ehdotonta varjelusta ajallisissa onnettomuuksissa. Profeetta Jesaja kirjoittaa: *”Älä pelkää, sillä minä olen lunastanut sinut, minä olen sinut nimeltä kutsunut; sinä olet minun. Jos vetten läpi kuljet, olen minä sinun kanssasi, jos virtojen läpi, eivät ne sinua upota; jos tulen läpi käyt, et sinä kärvenny, eikä liekki sinua polta.”* (Jes. 43:1–2.) Pahatkaan ajalliset onnettomuudet eivät hukuta uskovan sielua. Jeesus sanoo saman asian: *”Älkää peljätkö niitä, jotka tappavat ruumiin, mutta eivät voi tappaa sielua; vaan ennemmin peljätkää häntä, joka voi sekä sielun että ruumiin hukuttaa helvettiin. Eikö kahta varpusta myydä yhteen ropoon? Eikä yksikään niistä putoa maahan teidän Isänne sallimatta. Ovatpa teidän päännne hiuksetkin kaikki luetut. Älkää siis peljätkö; te olette suurempiarvoiset kuin monta varpusta.”* (Matt. 10:28–31.) Sielun pelastus on suurempiarvoinen asia kuin hengissä pysyminen, ja sitä Jumala tahtoo.

2. On uskottava evankeliumi, sillä ”ellette tee parannusta, niin samoin te kaikki hukutte”

Jeesuksen aikana ihmisiä oli kerran järkyttänyt kaksi asiaa. Pilatus oli sekoittanut uhriensa vereen galilealaisten verta. Se oli ollut erittäin loukkaava ja pahennusta herättävä teko. Siiloassa oli kaatu-

nut torni, jolloin kahdeksantoista ihmistä oli saanut surmansa. Kyseltiin, olivatko nämä surmansa saaneet ihmiset syntisempiä kuin muut. Siihen Jeesus vastasi: *”Eivät olleet, sanon minä teille, mutta ellette tee parannusta, niin samoin te kaikki hukutte”* (Luuk. 13:3). Onnettomuudet olivat kaikille jäljelle jääneille Jumalan kutsu mielenmuutokseen.

Myös oman aikamme järkyttävät tapahtumat ovat Jumalan armollinen kutsu parannukseen ja uskoon kaikille eloon jääneille, sekä meille täällä oleville että siellä kaukana oleville. Ne ovat kutsu kääntyä uskomaan Herraan Kristukseen. Ne ovat kutsu hylätä epäjumalat ja ihmistekoinen jumalanpalvelus. Ne ovat jokaiselle kutsu rakentaa uskonsa Pyhän Raamatun sanalle ja hylätä kaikki ihmisopit ja Sanasta poikkeamiset.

Onnettomuudet osoittavat, että Jumalan kärsivällisyydellä on rajansa. Ne tulivat vastaan niiden menehtyneiden kohdalla, jotka eivät uskoneet Jeesukseen. Ne tulivat vastaan aikanaan myös niiden kohdalle, jotka jäivät jäljelle, mutta jotka eivät käännä eivätkä usko. On varmaa, että Jumala tahtoo meidän pelastuvan, mutta että hukumme iankaikkisesti, jos emme uskolla ota vastaan pelastusta Kristuksessa.

On lohdullista havaita, kuinka Jumala suuressa kärsivällisyydessään kutsuu meitä luoksensa. Hänellä on paljon anteeksianta-

musta, sillä Kristus on jo ottanut kärsimyksellään ja kuolemallaan meidän päältämmme Jumalan vihan. Jeesuksen nimessä saamme syntimme anteeksi, olivatpa ne miten suuria tahansa. Jumala on rakkaus. Mutta jos hylkäämme hänen armonsa, emme voi muuta kuin syyttää itseämme.

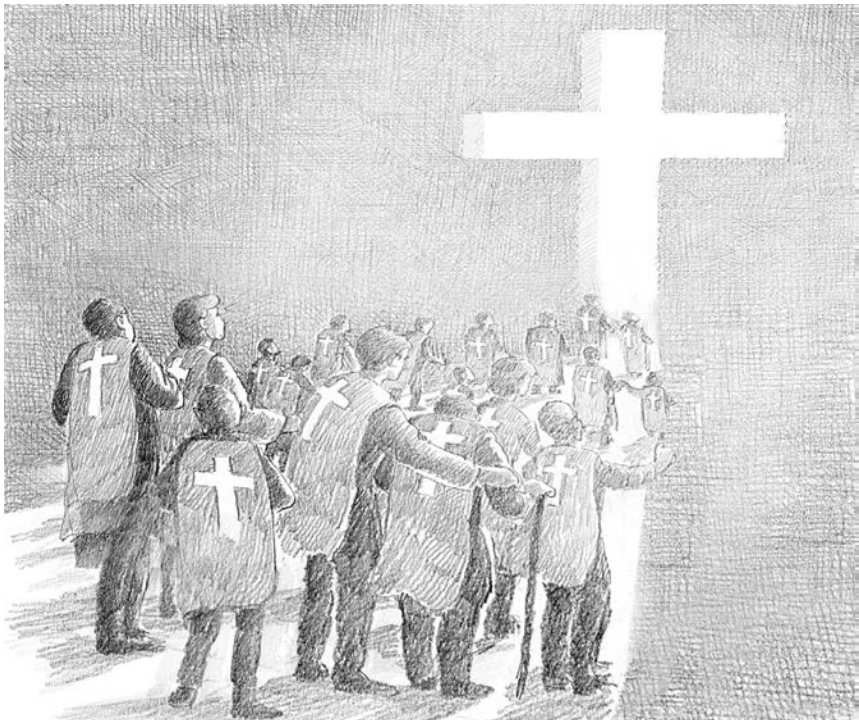
Parannuksen tekeminen on synnin tunnustamista ja armoon turvautumista. Mutta sillä on myös hedelmänsä. Ne näkyvät yksityisen ihmisen elämässä. Parannusta tekevä sanoutuu irti epäuskoisen maailman menosta ja sen moraalittomuudesta. Kun Jumala kutsuu kirkkoja ja seurakuntia parannukseen, se koskee myös niiden luopumusta, harhoja, vääriä käytäntöjä, opillista välinpitämättömyyttä ja kirjoitetun Jumalan sanan, Pyhän Raamatun repostelemista. Parannus vie ihmisen syntisenä Jumalan eteen armahdetun paikalle Jumalan väkevän käden alle nöyrytyneenä.

3. Suuret vainon ajat lähestyvät

Kun Jeesus puhui lopun ajan onnettomuuksista, hän jatkoi: *”Mutta kaikki tämä on synnytystuskien alkua. Silloin teidät annetaan vai- vaan, ja teitä tapetaan, ja te joudutte kaikkien kansojen vihattaviksi minun nimeni tähden. Ja silloin monet lankeavat pois, ja he antavat toisensa alttiiksi ja vihaavat toinen toistaan. Ja monta vääriä profeetta nousee, ja he eksyttävät monta.*

Ja sen tähden, että laittomuus pääsee valtaan, kylmenee useimpien rakkaus. Mutta joka vahvana pysyy loppuun asti, se pelastuu.”

Ihmiset eivät yleisesti ottaen ota opikseen onnettomuuksista. He eivät halua kuulla parannuksen saarnaa, vaan kääntyvät niitä vastaan, jotka haluavat heidän pelastuvan. Evankeliumin julistukseen he reagoivat vihalla. Tätä tapahtuu jopa niiden keskuudessa, jotka lukeutuvat uskoviin, sillä Jeesuksen sanan mukaan monet lankeavat uskosta. Lisäksi nousee suuri määrä vääriä profeettoja tuhoisin seurauksin. Ihmiset seuraavat eksytyksiä. Laittomuus valtaa monien mielet. Rakkaus kylmenee. Tästä on jo paljon esimerkkejä. Ei ole rakkautta syntymättömiin ihmistaiimiin, ei vanhuksiin, ei totuuteen eikä parannuksen julistajiin. Jumalan rakastamisen ja oikean lähimmäisrakkauden tilalle on tullut itserakkaus, lihalliset vietit, rakkaus rahaan, valtaan ja kunniaan. Tämän kaoottisen tilanteen edessä tarvitsemme kestäväisyyttä säilyttääksemme uskon ja tehdäksemme Jumalan tahdon ja saadaksemme sen, mikä luvattu on (Hebr. 10:36). Usko on säilyttämisen arvoinen, kultaa monin verroin arvokkaampi. Apostoli Pietari lausuu: *”... että teidän uskonne kestäväisyys koetuksissa havaittaisiin paljoa kallisarvoisemmaksi kuin katoava kulta, joka kuitenkin tulesa koetellaan, ja koituisi kiitokseksi, ylistykseksi*

ja kunniaksi Jeesuksen Kristuksen ilmestyessä” (1 Piet. 1:7).

Oikeaan rakkauteen kuuluu monenlaisia asioita. Se ei jämähdä niihin asioihin, joita epäuskoiset ja pakanatkin ymmärtävät. Se ei jää pelkkään ajalliseen apuun ja inhimilliseen myötäelämiseen. Toki sydän avartuu niillekin asioille. Mutta se ajattelee myös sitä, kuinka evankeliumin lohdutus voitaisiin viedä kärsiville. Se miettii, kuinka niitä, joita tapahtumat ovat puhutelleet, voitaisiin johdattaa armon omistamiseen. Eikä se vain pohdi tätä, vaan se myös toimii. Käytä sinäkin tämä tilaisuus hyväksesi. Nyt on erinomainen tilaisuus lähetys-

työhön ja todistukseen Jeesuksesta.

Varmasti löytyy joitakuita, jotka tulevat parannukseen näidenkin tapahtumien myötä. Mutta kun hyvin ilmeisesti suuri valtaenemmistö torjuu Jumalan kutsun ja paatuu, sillä on erilaisia seurauksia. Kun evankeliumi ei kelpaa, ihmiset menevät yhä syvemmälle hengelliseen pimeyteen. Uskoviille tulee heidän taholtaan vaino. Se kertoo heille, että Raamatun sana toteutuu. Se pitää heidät pienellä paikalla ja panee heidät etsimään sitä, mikä ylhäällä on ja luottamaan Herraamme, joka kuolleet herättää.

Markku Särelä

Saarnakirja 1/ 9.1.2005

Armosta te olette pelastetut

Armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta — se on jumalan lahja —, ette tekojen kautta, ettei kukaan kerskaisi.

Me sanomme siis: Se on kristitty, jolle Jumala Kristuksen tähden ei syntiä lue, mutta ei se, jolla ei syntiä ole tahi joka ei mitään syntiä tunne. Tämä oppi antaa omalletunnolle todellisissa kiusauksissa suuren lohdutuksen. Ei siis ole turhaa, että me niin usein ja niin ahkerasti mieleemme painamme, että meille synnit anteeksi annetaan ja vanhurskaus hyväksemme luetaan Kristuksen tähden, ja ettei kristityllä, varsinkaan kiusauksen alaisena ollessaan, ole lain ja synnin kanssa mitään tekemistä.

Koska hän on kristitty, hän on pantu lain ja synnin yläpuolelle, hänen sydämessään kun on läsnä lain herra, Kristus, jonka hän sulkee syliinsä niin kuin sormus jalokiven. Kun siis laki syyttää ja synti kauhistaa, hän katsoo Kristukseen. Ja jos hän uskolla on hänet käsittänyt, niin hänen tykönään on se, joka on voittanut lain, synnin, kuoleman ja perkeleen, ja hän vallitsee näitä kaikkia niin, etteivät ne voi häntä vahingoittaa. ”Sillä niin kuin yhden ihmisen tottelemattomuuden kautta monet ovat joutuneet syntisiksi, niin myös yhden kuuliaisuuden kautta monet tulevat vanhurskaiksi”

Martti Luther - Manna Jumalan lapsille

Jumala pitää meistä huolen

Mitä me siis tähän sanomme? Jos Jumala on meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan? Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansaakaan, vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme, kuinka hän ei lahjoittaisi meille kaikkea muutakin hänen kanssansa? (Room. 8:31,32)

Paavali kirjoittaa: "Jos Jumala on meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan? Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansaakaan, vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme, kuinka hän ei lahjoittaisi meille kaikkea muutakin hänen kanssansa?"

Näistä tekstimme sanoista käy ilmi, että varmuus Jumalan huolenpidosta voi syntyä ihmisen sydämessä ainoastaan silloin, kun hän on ensin tullut varmaksi siitä, että Jumala on juuri hänelle Poikansa antanut. Tätä totuutta Paavali käyttää perustuksenaan vakuuttaessaan lukijoitansa siitä, että Jumala antaa heille kaikki heidän tarpeensa.

Voimme sanoa, että ne iankaikkiset käsivarret, jotka kannattavat meitä, nähdään ainoastaan uskon silmillä. Ja ainoastaan se, joka on ne nähnyt, voi kulkea pelkäämättä eteenpäin. Siis ennen kuin puhumme Jumalan huolenpidosta, on aivan välttämätöntä, että teemme itsellemme seuraavan kysymyksen: Uskonko minä, että Jumala antoi Poikansa, Jeesuksen, alttiiksi juuri minun edestäni? Tämän saat uskoa, ystävä, sillä Jumala vakuuttaa sinulle tekstissämme ja monessa muussa Raamatun kohdassa, että Hän antoi Poikansa alttiiksi kaikkien edestä. Jos kaikkien, eikö siis sinunkin edestäsi?

Sanat "antoi hänet alttiiksi" tarkoittavat sitä, että Jumala antoi oman rakkaan Poikansa Jeesuksen tulla tänne maailmaan sovittamaan syntimme, elämään edestämme täydellistä elämää, kärsimään iankaikkisen rangaistuksemme ja kuolemaan puolestamme kirotulla ristin puulla. Tämän hänen Poi-

kansa sovintotyön tähden Jumala antoi kaikkien synnit anteeksi ja lupasi: Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu. Usko sinäkin, ystävä, ja usko myös, että koska Hän antoi sinulle näin suuren lahjan, Hän antaa sinulle myös kaiken muunkin Hänen kanssansa. Tällainen on Jumalan lupaus, mutta me olemme hitaita siihen luottamaan. Tämä käy ilmi monella eri tavalla. Ensimmäkin siten, että meiltä puuttuu uskallusta niin monessa asiassa. Emme uskalla käyttää niitä lahjoja, jotka Jumala on meille antanut; emme uskalla edes yrittää, vaan tyydymme tekemään sitä, mikä on helpointa ja mikä vaatii vähemmän taitoa ja tarmoa. Ja tämä on etenkin totta, kun on kysymyksessä Jumalan valtakunnan työ. Emme uskalla yrittää, emme uskalla todistaa, olemme pessimistejä, masennumme ja valitamme, aivan kuin Jumala ei olisi meille minkäänlaista lupaus antanut.

Ja milloin kaikista selvimmin käy ilmi se tosiasia, että olemme hitaita luottamaan Jumalan lupauksiin? Eikö juuri silloin, kun ahdistukset ja vastoinikäymiset meitä kohtaavat, kun sairastumme, kun ystävät hylkäävät, kun maailma pilkkaa ja vainoaa, kun kotielämässämme on vaikeuksia. Tällaisina aikoina on meidän erittäin vaikeata muistaa ja uskoa, että Jumala on luvannut antaa meille kaikki tarpeemme ja pitää meistä huolen.

Tarvitsemme tätä muistutusta, joka on tekstissämme: Jumala pitää meistä huolen.

Ajatelkaamme kuinka paljon esimerkkejä on Raamatussa siitä, miten Jumala on pitänyt tämän tekstimme lupauksen. Joosef myytiin orjuuteen, mutta Jumala käänsi tämän pahan hyväksi, piti huolen Joosefista ja sai aikaan sen, että hänen kauttansa monet muutkin pelastuivat nälänhädän aikana. Jumala piti huolen Mooseksesta, Daavidista, Eliasta ja Paavalista, vaikka he kaikki joutuivat kulkemaan vaikeitakin teitä. Hän antoi heille tämän elämän tarpeet ja myös hengelliset tarpeet — vahvasti heitä uskossa ja piti heidät taivaan tiellä. Hän piti lupauksensa. Ja samoin Hän tekee vieläkin. Siitä saamme olla varmoja.

*Herraamme aina luottaa saa,
jos ottaa hän tai antaa,
Hän tarpehemme lahjoittaa
ja murheen meistä kantaa.
Jos riemun suo tai ristin tuo,
me häntä kiittäkäämme,
Tahtoonsa tyytykäämme.*

*Herraamme aina luottaa saa,
käy kaikki parhaaksemme,
Hän aikansa lopettaa
myös suuren puuttehemme.
On hätämme ja murheemme
tiedossa Herrallamme,
Hän kantaa kuormiamme.*

VK 1938, n:o 346:2,4
Rupert Efraimson

Lukijan kynästä:

Arvokkain omaisuus

Katsoin vähän ennen joulua televisiosta ohjelman, jossa esiteltiin ja haastateltiin erästä suomalaista iäkästä taiteilijaa ja hänen tuotantoaan. Ohjelman lopussa toimittaja kysyi taiteilijalta yllättäen kysymyksen: ”Mikä on arvokkain omaisuutesi?” Mitä sinä olisit vastannut tuollaiseen kysymykseen televisiokameroiden edessä? Luulen, että minä olisin vastannut: perheeni, lapseni ja lapsenlapseni. Joku toinen olisi saattanut vastata: itsenäinen isänmaa – Totta, hyvin arvokas asia sekin on. Joku metsänomistaja olisi voinut sanoa: Tämä minun metsäni on niin suuri. Saan siitä tuloja joka vuosi. Siitä en halua luopua. Samassa ohjelmasarjassa eräs toinen taiteilija vastasi samaan kysymykseen: ”Nämä minun käteni. Näillähän minä teen taidettani.” Myös hyvä, uskollinen ystävä on kullannarvoinen. Ystävä, jolle voi uskoutua ja kertoa salaisimpiakin asioita tietäen, ettei hän niitä levittele.

Arvokkaita omaisuuksia on paljonkin, mutta tämä taiteilija vastasi empimättä vain yhden sanan: ”KASTE”. Hänet oli lapsena kastettu ja niin hän oli päässyt Jumalan lapseksi, Jeesuksen veljeksi, taivaan perilliseksi. Hänen nimensä on ollut siitä lähtien kirjoitettuna taivaan kirjassa, elämän kirjassa. Raamatussa luvataan varmasti: ”Joka uskoo ja tulee kastetuksi, se pelastuu.”

Raamattu on myös hyvin arvokas omaisuus. Miksi? Raamatusta voimme löytää Jeesuksen, Vapahtajamme. Raamattua lukemalla usko Jeesukseen vahvistuu ja säilyy.

Samassa televisio-ohjelmassa tältä taiteilijalta kysyttiin lopuksi vielä: ”Mitä aiot sanoa Jumalalle, kun kerran kohtaat Hänet? Taiteilija vastasi: ”Tässä minä olen. Puolustajani on Jeesus, joka on kuollut minun edestäni ja kärsinyt ristinkuoleman lunastaakseen minut taivaaseen.”

Vanhassa pyhäkoululaulussa lauletaan:

Sä, lapsi, uskos säilytä. Se lahja onhan ylhäältä.

On köyhät aarteet maailman rinnalla lahjan kalleimman.

Sun uskos, lapsi, kallis on. Oot ilman sitä turvaton.

Sen kautta yksin löytyy tie, mi taivaan kotiin sinut vie.

(Sanat tuntematon)

Palkkapaimenet ja lampaankorva

Raamattu kuvaa Jeesuksen Ylipaimeneksi ja häneen uskovat hänen lampaikseen. Tämä on kaunis vertauskuva. Hyvä Paimen pitää huolta lampaistaan ja rakastaa niitä. Lampaat taas seuraavat paimenta, tarvitsevat häntä ja osaavat erottaa oman paimenen äänen vieraista. Tähän vertaukseen liittyvää Jumalan sanan opetusta tulisi nykyaikana ahkerasti teroittaa, sillä aivan päinvastainen toiminta on yleistä. Paimenet ovat palkkapaimenet kaltaisia, joille oma toimeentulo ja turvalliset päivät merkitsevät enemmän kuin lampaiden kohtalo. Vieraasta äänestä eli väärästä opista ei varoteta, vaan kehoitetaan olemaan uskollisia

kaikille paimenille, opettivat he sitten mitä hyvänsä.

Jeesus sanoo: "Minun lampaani kuulevat minun ääntäni, ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua" (Joh. 10:27). Jeesuksen lammas kuuntelee tarkasti korvallaan, onko ääni Vapahtajan vai jonkun muun. Jos ihmiselle on samantekevää, mitä puhutaan, kunhan vain jotakin puhutaan tai pidetään kaunis puhe, niin hän ei ole Jeesuksen lammas. Jos ihmisellä on sen sijaan halu kuulla Jumalan lakia tullakseen syntinsä tuntemaan sekä samalla tarve saada kuulla evankeliumia voidaksensa uskoa syntinsä anteeksiannetuiksi, hänellä on Jeesuksen lampaan tuntomerkki. Oikea kris-

titty kaipaa myös sellaista opetusta, josta hän saa elämän ohjetta. Mutta entä sitten, jos opetetaan jotakin Jumalan sanan vastaisesti? Sen tulisi olla lampaalle kuin suden ulvonta, joka pelottaa hänet kiireesti pois.

Lammas ei luota paimeneen näön perusteella. Lammasturkki ei petä. Ääni ratkaisee. Julistuksen tulee olla sopusoinnussa Jumalan sanan kanssa. Joka opettaa vastoin Jumalan sanaa, on väärä paimen. "Mutta vierasta lampaat eivät seuraa, vaan pakenevat häntä, koska eivät tunne vierasten ääntä." Jumalan lapsilla on pyhänä velvollisuutena arvostella, onko heidän kuulemansa opetus Jumalan sanan mukaista vai ei.

Jos on, heidän tulee sitä seurata. Jos ei, heidän tulee paeta sinne, missä Jeesuksen ääni kuuluu.

Jotkut ovat joskus neuvoneet toisinopettavia eroamaan virasta, mutta tällaista neuvoa kukaan ei ole noudattanut. Miksi ei? Niin, onko kukaan kuullut, että susi omasta aloitteestaan jättäisi lammaskatraan? Sitä ei tapahdu. Vaan lammasten on paettava sutta ja oikeiden paimenten on pidettävä pedot loitolla.

Oikean opetuksen merkitystä ei moni ymmärrä. Korva on turtunut. Mutta Jeesuksen lammas kiintyy vanhetessaan yhä enemmän ja enemmän hyvän Paimeensa ääneen.

Markku Särelä

Sana on elämän lähde, 1974

Vuosi vaihtui

*Vuosi vanha vaipui hautaan riemuineen ja murheineen
Ihmissydän puhkee nöyrään rukoukseen, kiitokseen:
Oi, jos vuosi alkava oisi Luojan siunaama,
Luojan siunaama.*

*Oi, jos koittais päivä uusi joka lapsen sydämeen.
Paimenäinen kuulla saisi, syttyis usko Jeesukseen.
Silloin vuosi alkava oisi Luojan siunaama,
Luojan siunaama.*

*Oi, sä Hyvä Paimenemme, johda meitä matkalla.
Anna into kylvötyöhön, kasvun nousta Sanasta.
Niin, ett kerran taivaassa, saamme kaikki riemuita,
laulaa kiitosta!*

*Jeesuksen sä haltuun anna ilon, murheen hetkesi.
Kaikki huolet hälle kann. Hän ne parhaaks kääntävi.
Herra työnsä alkaneen johtaa varmaan päätökseen,
hyvään päätökseen.*

Sanat Immi Hellén, uud. EV

Sillä hetkellä opetuslapset tulivat Jeesuksen luo ja sanoivat: "Kuka siten on suurin taivasten valtakunnassa?" Hän kutsui luokseen lapsen, asetti sen heidän keskelleen ja sanoi: "Totisesti sanon teille: ellette käänny ja tule lasten kaltaisiksi, ette tule taivasten valtakuntaan. Sen tähden, se, joka nöyryy tämän lapsen kaltaiseksi, on suurin taivasten valtakunnassa. Se, joka ottaa luokseen yhden tällaisen lapsen minun nimeeni, ottaa luokseen minut. Mutta joka viettelee yhden näistä pienistä, jotka uskovat minuun, sen olisi parempi, että myllynkivi ripustettaisiin hänen kaulaansa ja hänet upotettaisiin meren syvyyteen. Voi maailmaa viettelysten tähden! Viettelysten täytyy kyllä tulla, mutta voi sitä ihmistä, jonka kautta viettelys tulee! Mutta jos kätesi tai jalkasi viettelee sinua, hakkaa se pois ja heitä luotasi. Parempi on sinulle, että käsipuolena tai jalkapuolena tulet elämään sisälle, kuin että sinut, molemmat kädet tai molemmat jalat tallella, heitetään iankaikkiseen tuleen. Jos silmäsi viettelee sinua, repäise se pois ja heitä luotasi; parempi on sinun silmäpuolena mennä elämään sisälle, kuin että sinut, molemmat silmät tallella, heitetään helvetin tuleen. Katsokaa, ettette halveksi yhtään näistä pienistä; sillä sanon teille, että heidän enkelinsä taivaissa näkevät aina Isäni kasvot, joka on taivaissa. Sillä Ihmisen Poika on tullut pelastamaan sitä, mikä on kadonnut. (Matt. 18:1-11)

Lasten paras ystävä

Nyt ystävästä parhaasta
ja ainoasta armaasta
riemuiten, lapset, laulakaa,
nimensä aina muistakaa.

On Jeesus lasten ystävä,
Hän sulkee lapset syliinsä
ja taivaan heille lahjoittaa,
hellästi hoitaa, johdattaa.

Lapsille lahjan kalleimman,
perinnön suuren, parhaimman
on Jeesus itse ansainnut,
omaksi aivan antanut.

On taivaan yrttitarhassa
suojassa kukka parhaassa,
ja lapsi kasteenliitossa
Jeesuksen säilyy hoidossa.

Ja taivaan yrttitarhassa
saa lapset kerran kauniissa,
enkelein, pyhain seurassa
riemuiten kiittää Jeesusta.

Oi, autuus riemu ääretön
ja Herran rauha määrätön
Jeesuksen luona taivaassa
on valmis lahja lapsilla.

Siis Jeesus, Jeesus suojele,
karitsat kaitse, varjele,
taivaiseen kotiin kantaen,
ystävä paras lapsien.

1.3.1926. Juho Valve

"Hän siunasi heitä"

"He toivat hänen luokseen lapsia, että hän koskisi heihin, mutta opetuslapset nuhtelivat tuojia. Mutta kun Jeesus sen näki, hän närkästyi ja sanoi heille: 'Sallikaa lasten tulla minun tyköni, älkääkä estäkö heitä, sillä sellaisten on Jumalan valtakunta. Totisesti minä sanon teille: joka ei ota vastaan Jumalan valtakuntaa kuin lapsi, se ei tule sinne sisälle.' Hän otti heitä syliinsä, pani kätensä heidän päälleen ja siunasi heitä." Matt. 10:13–15.

Tekstissämme Jeesus siunasi lapsia. Tästä jotkut ovat päätelleet, että he tekevät samalla tavalla, kun eivät tuo lapsiaan kasteelle. Tämä on hyvin lyhytnäköistä ajattelua. Syvennymme siihen tarkemmin. Raamattu kertoo Jeesuksen toiminnasta: "Kun nyt Herra sai tietää fariseusten kuulleen, että Jeesus teki opetuslapsiksi ja kastoi useampia kuin Johannes – vaikka Jeesus ei itse kastanut, vaan hänen opetuslapsensa..." (Joh. 4:1-2)) Tästä havaitsemme, että opetuslasten toimittamat kastet Raamattu katsoo Jeesuksen kasteiksi. Niin nykyisinkin. Kun kristillinen kirkko kastaa, se tekee sen Jeesuksen ja kolmiyhteisen Jumalan nimessä, eli

Jeesus ja kolmiyhteinen Jumala on varsinainen kasteen toimittaja.

Jos Jeesus olisi käyttänyt kastetta välineenä lapsia siunatessaan, hän olisi toiminut hyvin oudosti. Hän olisi ollut itse paikalla ja olisi siirtänyt siunauksensa ulkonaiseen välineeseen ja sitten antanut siunauksensa välineestä käsin lapsiin. Paikalla olevana Jeesus ei tarvinnut välinettä, vaan saattoi suoraan antaa siunauksensa lapsille.

Jeesus ei sitonut itseään välineeseen, vaan me olemme velvollisia käyttämään vettä välineenä. Voimme olla varmoja sitä, että Jeesus siunaa lapsia kristillisen kirkon toimittaman kasteen kautta.

Mikä sitten on Jeesuksen välittämä siunaus. Se on uudestisyntyminen, jossa Pyhä Henki synnyttää lapset ja on synnyttänyt meidätkin Jumalan lapsiksi, lahjoittanut meille uskon ja iankaikkisen elämän. Jeesus on välittänyt tämän meille ulkonaisen välineen, kasteen, kautta. Kerran saatu kaste on aina voimassa Jumalan puolelta. Jumala ei kadu kutsumistaan. Siihen saamme palata joka aika. Sen tähden pyhä kaste on äärettömän arvokas.

Markku Särelä

Lapsi pelastuu vaarasta

Joitakin vuosia sitten lehdissä kerrottiin erikoisesta tapahtumasta. Oli kai alkutalvi, niin, että maassa oli vähän lunta. Jossakin Pohjanmaalla lapset olivat isän kanssa kotipihalla laskemassa pulkalla mäkeä. Kotipihan vieressä kulki virtaava joki, joka oli juuri ja juuri saanut ohuen jääpeitteen. Pihan ja joen välissä oli törmä.

Yksi lapsista, ehkä 2-3-vuotias, sai hyvän vauhdin mäessä. Mutta pulkka luistikin niin hyvin, että se kulki törmän yli ja pysähtyi vasta joen jäällä muutamien metrien päässä rannasta. Isä tajusi heti, miten suuri vaaratilanne oli: Jos lapsi lähtisi ryömimään pulkasta pois, jää pettäisi hänen allaan ja virta veisi uimataidottoman lapsen. Isä määräsi heti, että lapsen piti pysyä pulkassa istumassa ihan hiljaa paikallaan, liikkumatta. Pelastussuunitelma pitäisi keksiä pian.

Tilanne oli henkeäsalpaavan vaarallinen, sillä isäkään ei voinut mennä jälle, joka olisi pettänyt

hänenkin allaan. Edes köyttä ei uskallettu heittää, ettei se riko jäätä. Palokunnan pelastusautokin saapui paikalle. Ja isä määräsi sydän pamppailten lastaan pysymään yhä hiljaa paikallaan.

Palomiehet keksivät keinon. He kaatoivat rannalla olleen pitkän, ohuen, lehdettömän koivun. Puun varsi oli niin pitkä, että se ulottui lapselle asti ilmassa koskettamatta jäätä. Lapsi otti kiinni koivun latvaoksista ja hitaasti, hyvin hitaasti palomiehet vetivät pulkan rannalle – eikä jää rikkoutunut.

Tuo pieni lapsi ei varmasti ymmärtänyt tilanteen vakavuutta eikä sen vaarallisuutta. Jos hän ei olisi totellut isänsä ohjeita, virta olisi hänet niellyt.

Meidän Taivaallinen Isämme on kaikkietävä. Hän näkee kaikki vaarat, jotka uhkaavat meitä, vaikka itse emme niitä tajuakaan. Hän myös antaa meille ohjeita, ettemme joutuisi vaaraan tai muuhun vaikeuteen. Jos me emme noudata

Hänen ohjeitaan, vaan olemme varmoja, että itse tiedämme kyllä kaiken, saatamme joutua virran viemänä pois Isän luota.

Kaikkitietävä Isämme tietää myös ratkaisut, miten vaarasta selvitään. Hänellä on sellaiset ratkaisut, joita me emme osaa edes kuvitella. Jeesuksen sovitus työ on meille koivunlatvaoksa. Kun pidämme lujasti kiinni siitä, meidät vedetään iankaikkiseen turvaan, taivaaseen.

Jumalan lapsen on turvallista elää, kun hän luottaa kaikkivaltiaaseen Isäänsä ja kaikessa hädässään kääntyy Hänen puoleensa. Raamatusta luvataan: "Heittäkää kaikki murheenne hänen päälleen, sillä

hän pitää teistä huolen". Siionin Kanteleessa on tuttu laulu:

*Ken on lapsi Herran armaan,
turvatumpi hän on varmaan*

*Kuin on tähti taivahalla, lintu
emon siiven alla.*

*Murhe, onni kädestänsä ei voi
riistää pieniänsä.*

*Kun hän tuntee lasten huolet,
Väistyy kaikki pahan nuolet.*

*Saamme luottaa ystäväämme.
Myös hän hiukset lukee päämme.*

*Aina suo hän lohdutustaan
myöskin murheeseemme mustaan.*

*Käyköön myöten taikka vastaan.
Eipä hylkää Isä lastaan.*

*Tärkein on — se mieleen paina
— Hälle lapsen onni aina.*

EV

Yhdistä vanhemmalle oikea lapsi

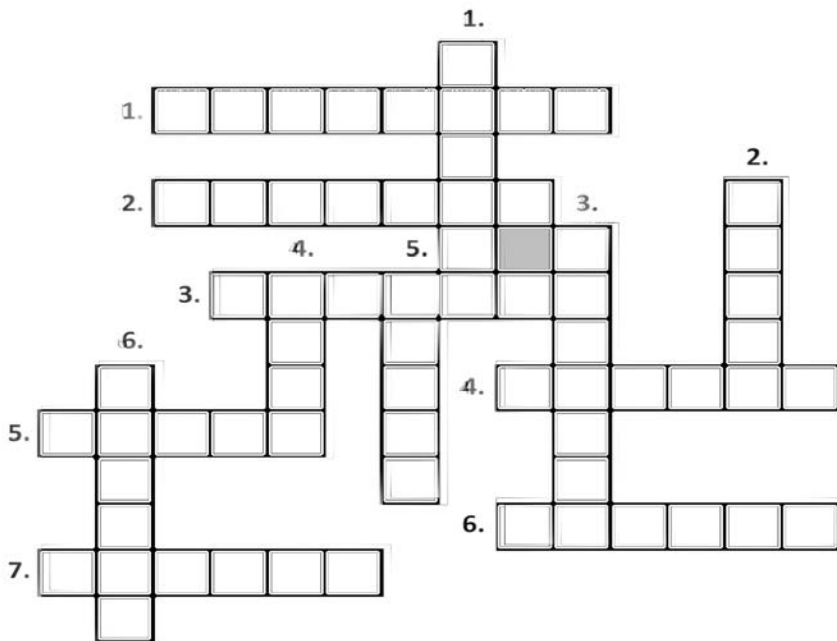
1	Daavid	A	Benjamin
2	Eunike	B	Iisak
3	Haagar	C	Ismael
4	Haaran	D	Joonatan
5	Hanna	E	Loot
6	Jetro	F	Oobed
7	Raakel	G	Salomo
8	Ruut	H	Samuel
9	Saara	I	Sippora
10	Saul	J	Timoteus

Yhdistä sisarukset

1	Aabraham	A	Aabel
2	Aaron	B	Andreas
3	Eesau	C	Benjamin
4	Johannes	D	Haam
5	Joosef	E	Haaran
6	Kain	F	Jaakob
7	Lasarus	G	Jaakob
8	Leevi	H	Juuda
9	Pietari	I	Martta
10	Seem	J	Mirjam

Yhdistä aviopuolisot

1	Aadam	A	Batseba
2	Akylas	B	Eeva
3	Amram	C	Elisabet
4	Ananias	D	Hanna
5	Daavid	E	Jookebed
6	Daavid	F	Leea
7	Elkana	G	Maria
8	Jaakob	H	Miikal
9	Joosef	I	Priskilla
10	Sakarias	J	Safira

Henkilön nimi?

Pystyyn

1 Mooseksen ja Aaronin sisar (VT2_6)

2 Meni lopulta Niiniveen (VT4_22)

3 Hän ennusti Johannes Kastajasta (VT4_26)

4 Otettiin tulisilla vaunuilla taivaaseen (VT3_24)

5 Eliau seuraaja (VT3_23)

6 Pelastui leijonien luolasta (VT4_12)

Vaakaan

1 Toimi Babylonian pakkosiirtolaisuuden aikana (VT4_13)

2 Hänen kirjansa (VT:ssä) on eniten lainattu kirja UT:ssä (VT4_26)

3 Vieraili savenalajan luona (VT4_7)

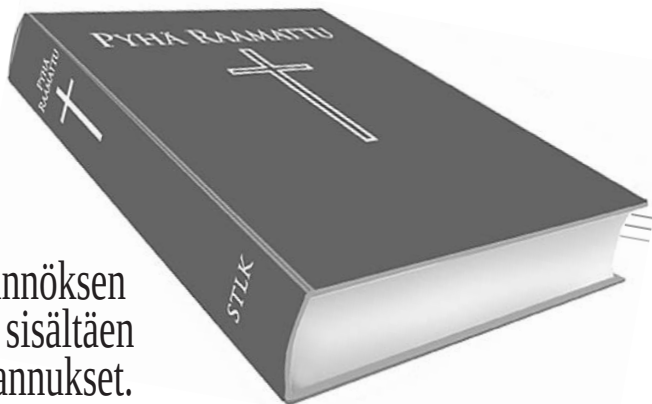
4 Nuhteli kuningas Daavidia (VT3_12)

5 Palveli temppelissä, kun Jeesus-vauva tuotiin sinne (UT2_4)

6 Jumala puhui hänelle jo lapsena (VT2_27)

7 Hänen ennustuksensa Jeesuksesta luetaan usein jouluna (VT4_26)

Vastaukset löytyvät pyhäkouluaineistosta www.pyhäkoulu.fi

Raamattukäännöksen hinta on 50,- sisältäen toimituskustannukset.

Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen kirkko julkaisi 2017 uuden raamatunkäännöksen uskonpuhdistuksen 500-vuotisjuhlassa Lahdessa.

Käännös saattaa Raamatun sujuvalle suomenkielelle kristikunnan ikiaikaista uskoa kunnioittaen. Käännöksen ohjaava periaate on Raamatun kunnioittaminen Jumalan sanana, ja se perustuu mahdollisimman tarkasti alkutekstiin. Tässä käännöksessä Raamattu ymmärretään kokonaisuutena, joka opettaa samaa totuutta ja kaikki kirkastaa Kristusta.

Käännös on Kristus-keskeinen ja tuo esiin syntisen vanhurskautamisen Kristuksen tähden Raamatun pääoppina. Otsikoissa tuodaan näkyviin Kristus-lupauksia jo Vanhassa testamentissa, niin että alusta lähtien lukijalle tulee selväksi Vapahtajan sukulinja, luvattu syntien sovitus ja Messias-usko.

Raamattu on Pyhän Hengen inspiroima Jumalan sana. Tämä periaate on ohjannut käännösprosessin jokaista vaihetta. Raamattu on Jumalan ilmoituksena opillisesti yhtenäinen. Tämän johdosta periaatteena on, ettei mitään kohtaa Raamatussa voi kääntää vastoin opillisia totuuksia, jotka on ilmaistu selvissä raamatunkohdissa.

Käännös on sanatarkempi kuin vuoden 1992 kirkkoraamattu. Käännettävän tekstin ajatus on pyritty välittämään suomen kielelle tinkimättä sen sanavalinnoista, mikäli tämä on ollut ymmärrettävästi mahdollista. Käännös siis välttää sellaista dynaamisuutta, joka etäännyttää alkutekstistä. Selittävä aines on esipuheissa, väliotsikoissa ja alaviitteissä. Samaan aikaan on kuitenkin vältetty mekaanisuutta, joka ei kuulu kielen luonteeseen, ja myös pyritty sujuvaan suomenkieleen.

Sana ja kuvat yhdessä

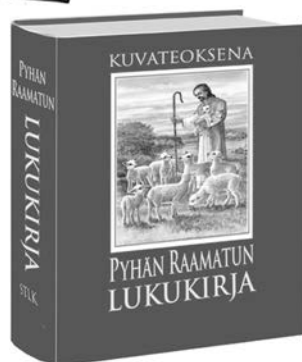
Raamatun Vanhan ja Uuden testamentin teksteistä on kerätty kiehtova kuvitettu katsaus ihmiskunnan varhaisvaiheisiin. Tositapahtumien ketju antaa lukijalle tietoa historiaamme vaikuttaneiden henkilöiden elämästä, taisteluista ja Jumalan johduksesta.

Arkeologiset kaivaukset 1800-luvun puolivälistä lähtien vahvistavat Raamatun kuvaukset todellisina tapahtumina.

Pyhän Raamatun lukukirjan tekstit ovat raamatunkäännöksestä (STLK 2017), joka perustuu tarkasti alkukielisiin. Kirjaan on valittu pyhäkoulussa opetetut Raamatun kertomukset tapahtumajärjestyksessä. Kuvituksena on yli 350 Kimmo Pälkön maalausta ja piirrosta.

Antakaamme nuorille kuvateos, jossa Jumala itse kertoo töistään. Kirjassa on kovat kannet ja 576 sivua – sivukoko 19x25 cm.

PYHÄN RAAMATUN LUKUKIRJA

Tilaukset: <http://www.luterilainen.com/fi/lue/luterilainen>

OVH 60€ (sis. postikulut Suomessa), STLK:n tilaisuuksista noudettuna 50 € / kpl.

Helsingin seurakunnan jäseneksi on kasteen kautta tullut

Karri Emil Katara, kastepäivä 21.11.2020.

Jeesus kutsui lapset luokseen ja sanoi: *"Sallikaa lasten tulla minun tyköni älkääkä estäkö heitä, sillä sellaisten on Jumalan valtakunta. Totisesti sanon teille: se, joka ei ota vastaan Jumalan valtakuntaa kuin lapsi, ei mene sinne sisälle."* (Luuk. 18:16-17)

Luterilaisen tilaajat, huomio!

Vuoden 2021 Luterilaisen vuosimaksu on 25 euroa. Suosittelemme maksamaan sen suoraan Luterilaisen tilille ilman laskua seuraavin tiedoin:

Maksun saaja: **Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko,**
Luterilaisen toimitus. **Tilinumero: FI15 8000 1700 3033 09**

Näin autatte säästämään laskutuskuluissa. Kiitoksia paljon!

Tervetuloa kuuntelemaan nauhajumalanpalveluksia!

17.1.21	Kristillinen mieli	Room. 12:16-21
10.1. 21	Tunnustuksemme apostoli ja ylipappi	Hepr. 3:1-8
6. 1. 21	Eihän vain evankeliumi ole sinulta peitossa?	2 Kor. 4:3-6
3. 1. 21	Oikeaa uhrijumalanpalvelusta	Hepr. 13:8-16
31.12.20	Suuri on Jumalan uskollisuus	Val.v.3:22-26
27.12.20	Varokaa epäjumalia	1 Joh. 5:19-21
26.12.20	Stefanoksen muistopäivänä	Matt. 10:32-39
25.12.20	Iankaikkinen Sana meidän, syntisten ihmisten, keskellä	Joh. 1:1-14
20.12.20	Häntä kuulkaa	5 Moos. 18:15-19
13.12.20	Luja profeetallinen sana	2 Piet. 1:19-21
6.12.20	Tarvitsemme kestävyyttä	Hep. 10:35-39
29.11.	Jumalan sana toteutuu	Luuk. 10:23-24
22.11.	Loppu tulee	Matt. 24:12-14,22
15.11.	Seuratkaa Kristuksen apostolia	Fil. 3:17-4:3
8.11.	Autuaitten iki-ihana osa.	Ilm. 21:1-4
1.11.	Kiitän Jumalaani teistä	Fil 1:3-11
25.10.	Uskon taistelua	Ef. 6:11-18
18.10.	Häät ovat valmistetut, tulkaa häihin!	Matt. 22:1-14
11.10.	Miten uskovon tulee elää	Ef. 4:22-28
4.10.	Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu	Mark. 16:15-16
27.9.	Kaikki elävät Hänelle	Luuk. 7:11-17
20.9.	Hyvä osa	Luuk. 10:38-42
13.9.	Ketä voi uskoa	Luuk. 4:23-30
6.9.	Uskosi on sinut pelastanut	Luuk 17:11-19
30.8.	Vapaaksi omantunnon taakoista	Matt:11:25-30
23.8.	Olemme Jumalan lapsia	Room. 8:12-17
16.8.	Jeesus tulee	Luuk. 19:41-48
9.8.	Varoittava esimerkki	1 Kor. 10:6-13
2.8.	Oletko viisas vai tyhmä rakentaja	Matt. 7:22-29

**SUOMEN
TUNNUSTUKSELLINEN
LUTERILAINEN
KIRKKO**

Jumalanpalvelus- ja hartaustoiminta jatkuu myös verkkosivujemme kautta. Valittavana on kokonaisia jumalanpalveluksia virsineen ja rukouksineen, kuunneltavia hartauksia ja opetuksia sekä lapsille värikkäitä pyhäkoulukertomuksia.

Lapsille ja muillekin vapaasti katsottavissa osoitteessa:
<http://www.luterilainen.com/fi/videoita>
tai www.pyhäkoulu.fi => Videoita
Kertoja lukee kertomuksen suoraan Raamatusta.
Videot on kuvitettu värikkäin flanellograafikuvin.

HELSINKI, Fabianinkatu 13 A 1
Jumalanpalvelus Helsingin alueen
Koronatilanteen vuoksi toistaiseksi
verkosta: www.luterilainen.com.
Katso edellien sivu

TAMPERE, Marttala, Hämeenpuisto
39 A, *Jumalanpalvelus* sunnuntaisin
klo 11. HPE joka kuukauden 2. ja 4. su,

TURKU, Hurtink. 12 C 13 Nieminen.
Jumalanpalvelus ja HPE 7.3. klo 11

JYVÄSKYLÄ Ttilaisuudesta sovitta-
va past. Särelin kanssa.

Pastori Markku Särelin
Saarenavainionkatu 3 B 12
33710 Tampere
puhelin 040 5200 570
markku.sarelin@kolumbus.fi

Pastori Kimmo Närehi Luhtikatu 3
A 6, 15500 Lahti.
Puh. 040 7567 659.
kimmo.narhi@luterilainen.com

www.luterilainen.com
www.pyhäkoulu.fi

AYO2

LHT-Posti Oy
Posti Green**Sisällys:**

Seurakunnan jäsenten oikeuksista opin arviointiin, Martti Luther.....	2
Kirkko ei saa kehittää uusia oppeja-Kristuksen kuuliaisuus,MS.....	3
Luther ja evankeliumi luku 7.....	4
Miten meidän tulee suhtautua uskossa heikkoihin ja niihin, jotka ovat tulossa keskuuteemme? MS.....	7
Suuri on Jumalan uskollisuus, MS.....	8
Onko nimesi elämän kirjassa? RE.....	11
Kiitän Jumalaani teistä, MS.....	12
Opetus Raamatun mukaan, MS.....	15
Mikä on julkisynti ja lihan teko? MS.....	16
Mikä Pyhän Raamatun mukaan on suurten katastrofien sanoma? MS.....	18
Armasta te olette pelastetut, Luther	22
Jumala pitää meistä huolen, RE.....	23
Arvokkain omaisuus-Lukijan kynästä.....	25
Palkkapaimenet ja lampaankorva, 1974-MS.....	26
Vuosi vaihtui, IH (runo).....	28
Matt, 18 (lapsi).....	29
Lasten paras ystävä, JV (runo).....	30
"Hän siunasi heitä",MS.....	31
Lapsi pelastuu vaarasta, EV.....	32
Raamatun nimitietoa, EV.....	34
Sanaristikko, EV.....	35
Kirjamainos	36-37
Taphtumia www.luterilainen.com -sivuilla.....	38
Toimintatietoja.....	39
Kansi:Jeesus ja lapset, Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: FI74 5700 0220 0405 23,
Helsinki: FI75 1270 3000 0189 73. Luterilainen-lehti, tilausmaksut ja lahjoitukset
Luterilaiselle: FI15 8000 1700 3033 09. Kirkkokunta: 1) FI86 2205 1800 0215 59.
Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 4200, ulkolähetys
7003, opintorahasto 7100. 2) Kirjamyynti FI44 8000 1801 4770 85.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.
Tilaushinta 2021: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e
Toimitus: Vastaava toimittaja Kimmo Pälikkö, kimmo.palikko@kp-art.fi .
Taitto ja kuvitus: Kimmo Pälikkö.
Lehden tilaukset, osoitteenmuutokset ja laskutus:
seppo.sarela@luterilainen.com, puh. 045-145 8600.
Tilausmaksut, Luterilainen-lehden pankkitilille no.: FI15 8000 1700 3033 09
Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com

Hinta 4 euroa

Viestipaino, Tampere